

A Pécsi Ítéltábla a **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a dr. Baksay Sándor ügyvéd által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a K Törvényszék 2013. január 14. napján kelt 24.P.21.524/2012/5. számú ítélete ellen az alperes által 6. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - részben megváltoztatja, és az alperes által a felperesnek fizetendő marasztalás összegét 300.000 (háromszázezer) forintra és ennek az elsőfokú bíróság által meghatározott kamataira leszállítja. Mellőzi ennek 15 napon belüli határidővel történő megfizetésére kötelezést, ehelyett a teljesítésre részletfizetést engedélyezve arra kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 2013. július 5. napjától kezdődően minden hónap 5. napjáig havonta 25.000 (huszonötezer) forintot, míg a számított kamatok egy összegben történő megfizetése 2014. július 5. napján esedékes. Bármely részlet megfizetésének elmulasztása esetén a teljes hátralékos tartozás azonnal egy összegben esedékessé válik.

A kereset vagyoni marasztalásra irányuló részét ezt meghaladóan elutasítja, a nyilvános elégtétel adására irányuló részében pedig elutasítottnak tekinti és ebben a részében az elsőfokú ítéletet nem érinti.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 5.000 (ötezer) forint + ÁFA összegű másodfokú eljárásban felmerült perköltséget, valamint a Magyar Államnak - az illetékes állami adóhatóság felhívására - 16.000 (tizenhatezer) forint másodfokú eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a tényállást a felperes előadása, a S Bíróság B.188/2011. számú iratai, a S Bíróság B.378/2010/11. számú ítélete, a S Bíróság 1.Bf.438/2011/2. számú végzése, mint okirati bizonyítékok alapján állapította meg.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes anyakönyvvezetőként társszerzője a ..., valamint a ... zenés szertartás anyagnak, amivel kapcsolatban riport jelent meg a **S-i Hírlapban**, illetve a www....hu weboldalon. Ehhez az alperes 2010. március 16. napján ... felhasználói név alatt a következő tartalmú hozzászólást tette: „Szervusz ... magyarosítás után Letagadod, hogy ... vagy elrakod a sok lóvét, a benzinpénzt, közben meg itt laksz. Minden **b** tudja a szomszédaidat lefizetted, hogy hazudják azt, hogy nem látnak téged itthon, pedig ez hazugság! **Snak** vallod magad. Idő közben talán lesbikus lettél, hogy ennyire megérted a másságot!”

A **S** Bíróság 2012. január 26. napján jogerőre emelkedett 4.B.188/2011/10. számú ítélettel megállapította az alperes bűnösségét rágalmazás vétségében és egy évre próbára bocsátotta. A bíróság megállapította, hogy a www....hu internetes oldalon megjelent ... felhasználói név alatt a nagy nyilvánosság előtt megjelent tényállításokat tartalmazó hozzászólás alkalmas volt a felperes becsületének a csorbítására. A felperes polgári jogi igényét egyéb jogi útra utasította, ezért a felperes a **K** Törvényszék előtt keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy az alperes a 2010. március 16-án megjelentett hozzászólásában a felperes becsületét, jó hírnevét, névviseléshez való jogát, emberi méltóságát megsértette, és kötelezze az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 500.000 forint nem vagyoni kártérítést valamint a 2010. március 17. napjától a kifizetés napjáig járó - a Ptk.301.§-a szerinti - késedelmi kamatát és a perköltséget. Kérte továbbá az alperes kötelezését arra, hogy saját költségén megfelelő nyilvánosságot biztosítva adjon elégtételt a részére. A felperes előadta, hogy az alperesi hozzászólást követően hosszú ideig szégyenkezett, magyarázkodásra kényszerült, önérzete, önbecsülése sérült.

Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Hivatkozott arra, hogy a hozzászólásában írt tények valós tények, a felperes vezetéknévét megváltoztatta, a felperes a munkahelyén hamis lakcímadatot adott az utazási költségtérítés igénybevétele céljából, ezért vele szemben büntetőeljárás volt folyamatban. Előadta, hogy a „másságra” vonatkozó megjegyzést a hozzászólásában kérdésként és nem tényállításként értette. Hangsúlyozta, hogy az általa leírtak „tudomása szerint” történtek, de ha a jelen per bizonyítási eljárása során azok valótlansága bebizonyosodik elismeri a felperes kereseti követelésének jogalapját. Míg az ellenkérelmében vitatta, hogy a hozzászólásából eredően a felperesnek kára keletkezett, illetőleg túlzottnak tartotta a megjelölt mértékét.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes 2010. március 16. napján a www....hu internetes oldalon ... felhasználói név alatt megjelentetett hozzászólásával megsértette a felperes emberi méltósághoz, becsülethez, jó hírnévhez és névviseléshez fűződő személyiségi jogát. A bíróság kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 500.000 forint kártérítést és ennek 2010. március 17. napjától a kifizetés napjáig minden naptári félév teljes idejére, az érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű kamatát, és 3.700 forint perköltséget.

Indokolása szerint a felperes névviseléshez fűződő személyiségi jogát az alperes azzal sértette meg, hogy a felperes nevének ténylegességét, illetőleg viseléshez való

jogosultságát a közleményében megkérdőjelezte („Szervusz ... magyarosítás után ...”). Alkalmasnak találta a felperes jó hírnevének csorbítására azokat a bűncselekményeket megvalósító tényállításokat, amelyek szerint a felperes valótlan lakcímközléssel jogosulatlanul jutott utazási költségtérítéshez (*magánokirathamisítás, csalás*), illetőleg, hogy mindezek alátámasztására a szomszédait - lefizetve - hamis tanúzásra vette rá (*hamis tanúzásra felhívás*), mert e bűncselekmények elkövetését az alperes kétséget kizáróan bizonyítani nem tudta. Ezt a tényállítást kifejezetten cáfolta a **S** Bíróság 1.B.378/2010/11. számú jogerős ítélete, amely szerint a felperest az ellene közokirat hamisítás büntett miatt emelt vád alól felmentették. A felperes becsületének csorbulására alkalmasnak találta az elsőfokú bíróság, hogy az alperes a hozzászólásában a felperes szexuális irányultságára utaló, gúnyos felhangú és felkiáltó jellel hangsúlyosabbá tett feltételezést fogalmazott meg, álláspontja szerint ez a feltételezésként megfogalmazott értékítélet alkalmas arra, hogy a felperes társadalmi elismertsége, tekintélye kedvezőtlenül megváltozzon. Az elsőfokú bíróság, az alperesnek a www....hu internetes oldalon tett hozzászólását részleteiben és összességében értékelve arra a következtetésre jutott, hogy a kereset tárgyává tett hozzászólásában az alperes a felperes személyét lealacsonyító, megalázó módon ítéli meg, ezzel megsértve az emberi méltóságát, amely a 8/1990. (IV.23.) AB határozat megfogalmazása szerint az egyén autonómiájának védelmét szolgáló alapjog.

Az elsőfokú bíróság eljárása során elutasította az alperesi képviselő által egyrészt az internetes oldal szolgáltatójának megkeresésére, másrészt a büntető iratok beszerzésére irányuló indítványait, hogy milyen széles körben terjedt el az alperes tényközlése, ugyanis a személyhez fűződő jogsérelem megállapításának nem feltétele az értesülés elterjedésének megvalósulása és nem feltétele az ismételt vagy folyamatos továbbadás sem, a felperessel szemben korábban folyamatban volt büntetőeljárás teljes iratanyagából pedig az nem lenne megállapítható, hogy a felperes a bűncselekményt elkövette, mivel a **S** Bíróság a felperest, az 1.B.378/2010/11. számú ítéletével az ellene emelt vád alól felmentette.

Az alperes kártérítő felelősségének megítélése körében a BDT2012.2766. számú eseti döntésben is közzétett bírói gyakorlathoz kapcsolódva köztudomásúnak tekintette, hogy a személyhez fűződő jogsérelem, így különösen a bántó, lealacsonyító, lekicsinylő tartalmú közlések a sérelmet szenvedett személy élethelyzetében, lelkiállapotában olyan negatív irányú változást okoznak, ami nem vagyoni kártérítéssel kompenzálható. A felperes tényelőadása alapján tényként fogadta el, hogy a felperes az alperes magatartását az önérzetét, önbecsülését sértőként élte meg, hogy emberekkel szemben magyarázkodásra szorult és szégyenérzet alakult ki benne.

Az elsőfokú bíróság az ítéletét a Ptk.75.§-ának (1) bekezdésére, 76.§-ára, 77.§-ának (1) bekezdésére, 78.§-ára, az Alaptörvény II. cikkére, XXVIII. cikkének (2) bekezdésére, a Ptk.84.§ (1) bekezdésének *a)* és *e)* pontjára, 355.§-ának (1) bekezdésére, 360.§-ának (1)-(2) bekezdésére és 301.§-ának (1) bekezdésére alapította.

Az elsőfokú bíróság határozatával szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elismerte a kereset jogalapját, azonban az ítélet megváltoztatását kérte a

felperes részére megítélt 500.000 forint nem vagyoni kártérítés összegének mérséklésével, továbbá, hogy a bíróság kötelezze a felperest a fellebbezéssel kapcsolatban felmerült perköltsége megfizetésére. Álláspontja szerint az első fokon eljáró K Törvényszék nem tárt fel teljes körűen az ügy tényállását, ezért az alperest terhelő kártérítési kötelezettséget túlzott mértékben állapította meg. Az alperes fellebbezésében sérelmezte, hogy a kártérítési követelés összegszerűségére semmilyen bizonyítási eljárást az elsőfokú bíróság nem folytatott le, a kártérítés mértékének mérlegelésekor csupán a felperes által előadottakat értékelte. Nem értett egyet azzal, hogy a törvényszék elutasította a tényállás kiegészítésére vonatkozóan tett bizonyítási indítványait. Az alperes változatlanul fenntartotta az A... Kft. megkeresésére vonatkozó indítványát. Előadta, hogy ezt a bizonyítási indítványt nem a jogalap, hanem az összegszerűség tekintetében terjesztette elő. Véleménye szerint a nem vagyoni kártérítés elbírálásánál jelentősége van annak, hogy az alperesi hozzászólás mennyi ideig volt elérhető a honlapot látogatók számára, mert a kártérítés összege is más lehet aszerint, hogy a sérelmezett hozzászólást 15 perc vagy két hét után tiltják le. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által hivatkozott bírói gyakorlat csak a követelés jogalapját illetően ad iránymutatást a bizonyítékok értékelésére, nem zárja ki azonban, hogy a kártérítési követelés összegszerűségére nézve további bizonyítást folytasson le az eljáró bíróság.

A másodfokú bíróság a fellebbezés hiányainak pótlását elrendelve végzésével felhívta az alperest annak megjelölésére, hogy a megtámadott határozat megváltoztatását mennyiben kéri, pontosan meghatározva azt a marasztalási összeget, amelyre mérsékelni kéri a fellebbezése tartalma szerint az elsőfokú bíróság által meghatározott kártérítés összegét. Az alperes a hiánypótlási felhívásra fellebbezését a megadott határidőn belül pontosította és kérte az ítéletábrát, hogy a felperes részére a K Törvényszék által megítélt 500.000 forint kártérítés összegét 300.000 forintra mérsékelje. Ezt követően 5. sorszámmal iktatott fellebbezési hiánypótlásának kiegészítésében azzal a kérelemmel fordult a másodfokú bírósághoz, hogy a felperes részére megtérítendő kártérítés megfizetésére - függetlenül annak összegétől - részére részletfizetési kedvezményt biztosítson. Ennek indokaként előadta - utalva az elsőfokú eljárás során előterjesztett, a jövedelmi és vagyoni viszonyait részletező beadványának tartalmára is -, hogy anyagi helyzete nem teszi lehetővé még az esetlegesen mérsékelt kártérítési összeg egy összegben történő megfizetését sem, családi segítséggel azonban havi 20.000 forint részletfizetést vállalni tud.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében arra kérte a másodfokú bíróságot, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét helyes indokainál fogva hagyja helyben. Nem értett egyet az alperesnek a másodfokú eljárás során ismételten előterjesztett bizonyítási indítványával, álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytállóan hivatkozott arra, hogy az eljáró bíróságnak nem kellett vizsgálnia a közzétett tényközlés széles körben való elterjedését, hiszen a személyhez fűződő jogsérelem megállapításának nem feltétele az, hogy az értesülés széles körben terjedjen el, így az az indítvány továbbra sem indokolt. Álláspontja szerint a személyiségi jogok megsértésekor fennálló értékviszonyokhoz képest egyáltalán nem eltúlzott az elsőfokú bíróság által megállapított nem vagyoni kártérítés összege, ezért mérséklésének nincs helye. A

felperes a fellebbezési ellenkérelmében az alperes részletfizetés iránti kérelmét nem ellenezte, e kérelemre nem tett észrevételt.

A fellebbezés részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást - a bizonyítékok Pp. 206. §-a szerinti okszerű mérlegelésével - helyesen állapította meg, és az abból levont jogi következtetései is nagyobb részt helyesek. Nem ért azonban egyet a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak azzal a véleményével, hogy az alperes szexuális irányultságra utaló gúnyos felhangú megjegyzése (feltételezésként megfogalmazott értékítélete) a felperes becsületét sértené és társadalmi elismertségét, tekintélyét kedvezőtlenül érinthetné. A jogsértés ilyen módon történő megragadásából arra lehetne következtetni, mint ha a homoszexualitás társadalmilag elutasított, szégyenletes jelenség lenne, holott az elsőfokú ítélet tartalmának egészéből kitűnően az elsőfokú bíróságnak sem ez az álláspontja. Ezt az ítéleti indokot a következőkkel helyettesíti a másodfokú bíróság.

Az Alaptörvény hatályba lépését követően is változatlanul tovább élő alkotmányos alap az emberi méltóság tisztelete, amiből egyrészt az Alaptörvényben is nevesített alapvető jogok származnak, másrészt az emberi méltósághoz való jog más jogoknak is forrása. Ekként az emberi méltósághoz való jog olyan általános személyiségi jog, amelynek összetevői közé tartoznak pl. a személyiség szabad kibontakoztatásának joga, az önrendelkezési jog és a magánszférához való jog is. A magánszféra legbelsőbb intim területe abszolút védelmet igényel (azaz még az államhatalom számára is érinthetetlen). Ennek a legbelsőbb intim szférának a része a szexuális identitás. Az alperes tehát a felperes nemi önazonosságának bántó célzatú, nyilvános megvitatására tett kísérletével a felperes legbelsőbb intim szférájába avatkozott be önkényesen és illetéktelenül, ezzel durván megsértve a legalapvetőbb személyiségi jogát. Egyebekben a másodfokú bíróság is mindenben osztja az elsőfokú bíróság jogi álláspontját.

A másodfokú bíróság teljesíthetőnek találta az alperes fellebbezését mind a marasztalás összegének enyhítése, mind a teljesítés részletekben történő megfizetése vonatkozásában.

A másodfokú bíróságnak a fellebbezéssel kapcsolatban azt kellett vizsgálnia, hogy jelen ügy tárgyát képező felperesi érdeksérelemnek, a felperes elszenvedett, személyéhez fűződő jogai sérelmének a hozzávetőleges kiegyensúlyozására az elsőfokú bíróság által megítélt 500.000 forint szükséges-e, vagy az alperesi fellebbezésben kért 300.000 forint is elegendő, illetőleg ezen összegek között milyen vagyoni szolgáltatás nyújtásával gondoskodik, ami az elszenvedett sérelemért kb. egyenértékű, másnemű előny nyújtásáról. Az ítéltáblának vizsgálnia kellett továbbá az alperes fellebbezésében kért, részletekben történő teljesítés lehetőségének sajátosságából fakadó mérlegelendő szempontokat is.

A nem vagyoni károk vagyoni mércével mérhetetlenek, így a polgári jogvédelem módja - a kártérítés - a sérelemhez képest valójában inadekvát. A nem vagyoni kártérítés összegének meghatározása során a károsult személyi körülményeit, a társadalomban elfoglalt helyzetét, a káreseménynek a károsult személyével való összefüggéseit kell

döntő súllyal értékelni. Emellett figyelemmel kell lenni a társadalom teherbíró képességére, továbbá az ár- és értékviszonyoknak, valamint a jövedelmeknek és az inflációnak az alakulására is. A kártérítéssel, az elszenvedett sérelem hozzávetőleges kiegyensúlyozásával, olyan vagyoni szolgáltatás nyújtásával kell gondoskodni, amely az elszenvedett sérelemért körülbelül egyenértékű másnemű előnyt nyújt. A kártérítés mértékének a megállapítása körében nem hagyható figyelmen kívül - a tényállás pontos mérlegelésével - a jogsértés súlya, a felróhatóság mértéke és a jogsértésnek a sértettre gyakorolt hatása. Mindezekre figyelemmel, mivel minden eset különböző, a kártérítés összecszerűségének megállapítása az egyedi, konkrét tényállás elbírálása alapján csakis az ügyben eljáró bíróság józan és mértéktartó jogalkalmazási tevékenységére tartozik (34/1992. (VI.1.) AB határozat; BDT 2004. 964.)

A nemvagyoni kártérítés megítélésének feltétele a Ptk.339.§ (1) bekezdéséből következően valamilyen személyes hátrány bekövetkezése. Helyesen értékelte ilyenként az elsőfokú bíróság a felperes lelkiállapotának köztudomású sérelmét. Ez a pszichikai bántalom azonban a társadalmi együttélésben sajnálatos jelenlévő köznapi megbántás/megebántódás kategóriájába tartozik és csak durvább, intenzívebb, fokozottabb minősége miatt kaphat jogi értékelést. Szankcionálásával azt fejezi ki a bíróság, hogy ez a magatartás már nem fér bele a napi súrlódások kategóriájába, annál súlyosabb jelenség. Ezt meghaladó hátrányt azonban a felperes többszöri bírói felhívás után sem bizonyított. A kárfelelősség alapvető és domináns jóvátevő (reparációs) funkciója mellett, konkrétan értékelhető, kívülvilágban is érzékelhető hátrány hiányában a jelenség káros jellegére figyelmeztető (szignalizációs) és a megtorló (represszív) funkciók kaphatnak erőteljesebb hangsúlyt. Ezek érvényesülése viszont a szükséges mértéket nem haladhatja meg és nem jelenthet a jogsértő számára mértéken felüli anyagi elnyomorodást olyan esetben, amikor a sértettnek a pszichikai és jogi elégtételen túl nevesíthető érdeke nem fűződik a kártérítéshez. Ezért a másodfokú bíróság a marasztalás meghatározásakor a mérlegelése körébe vonta az alperes személyi, jövedelmi és vagyoni viszonyait is.

A peradatok szerint a GYES-en lévő alperes és jelenleg munkanélküli házastársa az alperes szüleinek tulajdonát képező ingatlanban laknak, közel két éves gyermekükkel. Havi bevételüket csupán a nettó 26.650 forint GYES és - a közös gyermekükre tekintettel járó - 12.200 forint családi pótlék, összesen 38.850 forint összege teszi ki. Olyan földrajzi környezetben (*B...*) élnek, amelyben a munkalehetőségek meglehetősen korlátozottak, a megélhetés az országos átlagot meghaladó mértékben elnehezedett. Az alperes és házastársa tehát nem rendelkezik sem jövedelemmel, sem vagyontárggyal, nincs értékesíthető ingatlanuk és ingóságuk. Az iratokból megállapítható, hogy jelenleg is szülői, családi segítséggel élnek. (*Elsőfokú eljárás iratai: 4. sorszámú ellenkérelem 2. old. és mellékleteként csatolt vagyoni nyilatkozat, adóigazolás, valamint a Magyar Államkincstár S Igazgatóságának 2011. július 11-én kelt határozata a Gyes 28.500 forint összegéről és arról, hogy ezen ellátás összegéből nyugdíj járuléka címén havonta 10% levonásra kerül, továbbá az 5. sorszámú jegyzőkönyv 2. old., 3. bek. Másodfokú eljárás iratai: 2013. április 25-én kelt, 5. sorszámú fellebbezés kiegészítése.*) A másodfokú bíróság megítélése szerint e körülményei figyelembevételével az elsőfokú bíróság által meghatározott kártérítési összeg a kártérítési célt meghaladó mértékben sújtaná az alperest.

A másodfokú bíróság az alperesnek a - hiánypótlási felhívásra előterjesztett, pontosított fellebbezésének kiegészítésében írt - teljesítésre vonatkozó részletfizetési kérelmének is helyt adott részben.

A Pp. 217. §-a (3) bekezdésének első fordulata szerint a bíróság a kötelezettségnek részletekben való teljesítését is elrendelheti. Az alperes a fellebbezése részeként terjesztett elő részletfizetési kérelmet. A részletfizetés sajátosságából fakadóan a mérlegelendő szempontok is mutatnak sajátosságot. A felek méltányolandó érdekei körében kiemelt jelentőséget kell tulajdonítani a kérelmező jövedelmi és vagyoni viszonyainak, a jogosult oldalán pedig a teljesítéshez fűződő érdekének. Nem mellőzhető annak értékelése, hogy mikor és milyen okokból keletkezett a tartozás, a lejárat után a kötelezett mutatott-e az önkéntes teljesítésre hajlandóságot, illetve, hogy a felajánlott részletek mellett a követelés teljes megtérülése az eredeti teljesítési határidőt milyen időtartammal növeli. Ügyelnie kell a bíróságnak arra is, hogy az ilyen tartalommal hozott döntése ne okozzon a jogosultnak nagyobb érdeksérelmet, mint annak mellőzése a kötelezettnek.

Az alperesnek - a marasztalási összeg leszállítását megalapozó - jövedelmi és vagyoni helyzetén felül a felperesnek, mint jogosultnak, különös figyelemmel arra, hogy a fellebbezési ellenkérelmében az alperes részletfizetéssel kapcsolatos kérelmét nem is ellenezte, megállapítható, hogy a részletteljesítés az érdekét nem sérti, rá nézve nem méltánytalan, viszont az alperes a leszállított mértékű követelés egy összegben történő kifizetését sem képes teljesíteni. Mindezek alapján a másodfokú bíróság a felperesi követelés részletekben történő teljesítéséről döntött, ezért értelemszerűen mellőzte az elsőfokú ítélet rendelkező részéből a 15 napos teljesítési határidőről szóló rendelkezést. A másodfokú bíróság az alperes részletfizetésének mértékét - nem az alperes által a kért havi 20.000 forintban - hanem havi 25.000 forintban állapította meg figyelemmel a felperesnek arra a méltányolandó érdekére, hogy a vagyoni elégtételének tőkeösszegéhez legalább egy év alatt hozzájusson.

A fentieket meghaladó vagyoni keresetet a másodfokú bíróság elutasította. Észlelte, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének sem a rendelkező részében, sem annak indokolásában nem tért ki a kereset nyilvános (nemvagyoni) elégtételadására irányuló részére. Ezzel kapcsolatos fellebbezés hiányában azonban a Pp.253.§ (3) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet csak a fellebbezési kérelem és fellebbezési ellenkérelem korlátai között változtatta meg, ezen kívül - a konkrét rendelkezés hiányára figyelemmel - a kereset nyilvános elégtételadására irányuló részét elutasítottnak tekintette és ebben a részében az elsőfokú ítéletet nem érintette.

Az elsőfokú bíróság megalapozott döntést hozott az alperes bizonyítási indítványainak az elutasításáról. A másodfokú bíróság az alperesnek a fellebbezésében ismételt felhozott - az A... Kft. megkeresésére vonatkozó - indítványával kapcsolatban az elsőfokú bíróság indokolását kiegészíti azzal, hogy a nyilvánosság mértéke nem függ közvetlenül az elérhetőségnek az időtartamától az erre vonatkozó konkrét adatot a látogatások száma adná meg, de ez nem igazolná a hátrány bekövetkezésének mértékét, hiszen nem engedne egyértelmű következtetést arra vonatkozóan, hogy a

honlap látogatói közül pontosan hányan olvasták el e kereset tárgyává tett hozzászólást, és arra sem, hogy közülük hányan származnak a felperes környezetéből és ismeretségi köréből.

A fentiek alapján a másodfokú bírósága Pp. 253.§-a (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint a fellebbezett részében részben megváltoztatta az elsőfokú bíróság ítéletét.

A fellebbezés nagyrészt sikeres volt, ezért a Pp.78.§ (1) bekezdése alapján a felperes köteles az alperes jogi képviselőjének a másodfokú eljárásban felmerült munkadíját megtéríteni. Ennek összegét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (5) bekezdése és 4/A.§-a alapján 5.000 forint + ÁFA összegben határozta meg. Az alperes személyes költségmentességére figyelemmel az állam által előlegezett másodfokú eljárási illeték megtérítésére a Pp.78.§ (1) bekezdése és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján a felperest kötelezte a másodfokú bíróság.

A másodfokú bíróság ítéletét tárgyaláson kívül hozta meg a Pp.256/A.§-ának (4) bekezdése szerint.

P é c s, 2013. május 28.

dr. Döme Attila s.k. a tanács elnöke, dr. Vogycska Petra s.k. előadó bíró, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. bíró